

Anliggender af den ene og den anden Art. Det forekommer mig derfor, at den nuværende høitærede Regjering har givet et Tegn paa, at den ikke tillægger den egentlige Fagindsigt nogen særdeles Betydning ved Besættelsen af de militaire Ministerier, og jeg haaber, at det Experiment, der er gjort ved at ansætte den nuværende høitærede Krigsminister, vil i denne Henseende gve en heldig Indsigelse for Fremtiden, og at det maa blive klart, at der ikke behøves nogen militair Dvelse eller Erfaring for at udfylde den nævnte Stilling. Den høitærede Marineminister har fuldkommen Ret i, at det ikke er Pengespørgsmaalet, der er Hovedsagen, naar man taler om Sammensmeltning af de to militaire Ministerier, og at det allermindst er Hensynet til den ene Gagemere, som medgaaer til den enkelte Minister. Vi, der ønske en Sammenlutning, nære derimod den Overbeviisning — og jeg troer, at det ikke er nogen Illusion, — at en stor Deel af Contoirerne i de to Ministerier vilde med Held kunne slaaes sammen, og at der kunde tilveiebringes en Administration, som i det Hele er billigere end den nuværende. Og dog er heller ikke denne Besparelse Hovedsagen for os; vi nære nemlig den Overbeviisning, at den Rivalitet, som uheldigvis har bestaaet mellem de to Stater i en Række af Aar, og som ligger i Forholdenes Natur, vilde væsentligt forsvinde, og at man ikke længer vilde være Vidne til saa uheldige Ting som dem, der fandt Sted under sidste Krig, hvor f. Ex. Marinens Transportvæsen og Armeens Transportvæsen laae ved Siden af hinanden som Concurrenter, der overbøde hinanden til Skade for Statskassen, et Forhold, som gif til den Yderlighed, at der virkelig havde været god Grund til at fremdrage det bagefter, hvis der ikke havde været saa Meget, at man segnede under Byrden. Dernæst er den Samarbeiden, som vi lægge Bægt paa, væsentligt den, der skal fremkomme under selve Felttoget, ligeoverfor selve Fjenden. I den Henseende siger den høitærede Marineminister, at der ikke behøves nogen Forening af de 2 Ministerier, for at tilveiebringe denne Samvirken; den har været der, siger han, og, har den manglet, har det været, fordi man ikke har forstaaet at gaae den

rigtige Wei; thi vi behøvede „blot en Ordre“ saa vilde Sagen være klar. Der er det imidlertid netop Ulykken, at, saalænge der er en særlig Marineminister og en særlig Krigsminister, der hver for sig af Etikettehensyn gjør Forbring paa Overcommandoen over deres Vaaben, saa faaer man ikke Ordren; Ordren bliver ikke givet saa fuldstændigt og ubetinget, som den skulde gives, for at der virkelig kunde opnaaes Overeensstemmelse i, hvad der foretages fra de to Sider. Det er Noget, som er vitterligt, at der i sidste Krig, hvor Flaadens Medvirkning i Forsvaret var af saa stor og væsentlig Betydning — og jeg skal for mit Vedkommende indrømme, at vi i den Henseende skulde Flaaden overmaade Meget —, ikke var nogen Overstcommanderende, som i sin Haand havde Myndigheden baade over Hær og Flaade. Da Overcommandoen laa paa Als, havde den ikke den directe Commando over de Krigsskibe, som laae derne, der maatte søges en Omvei over Kjøbenhavn, naar en Samvirken skulde finde Sted mellem Armeen og Marinen, og dette Forhold fandt blandt Andet sit Udtryk deri, at der ved den commanderende Generals Hovedkvarter var adjungeret en Orlogscapitain, som end ikke var Melleminstants mellem den commanderende General og de enkelte Skibschefer, men i Grunden kun en Canal, gennem hvilken Overcommandoens Duster flød til Marineministeriet i Kjøbenhavn. Dette Forhold kunne vi nu ikke vente forandret, saalænge der ikke er en samlet Bestyrelse for begge Forsvarets Grene, thi kun derved, at den kommer tilveie, er det muligt, at alle gamle militaire Fordomme, Etikettehensyn og Betragtninger over, hvad det ene eller det anden Vaaben skulder sin Hønnour, kunne blive ryddede tilside; det skeer kun, naar der er en samlet Villie, som leder begge de to Dele af vort Forsvar. Derfor lægges der saameget Bægt paa en Sammensmeltning af disse 2 Portefeuiller, og derfor kunne vi ikke nøies med at faae en kort og tør Henviisning til et kongeligt Prærogativ. Vi ønske, at den høitærede Minister nu skal komme til at see Sagen, saaledes som vi see den, og under sit Ansvar vil tilraade Hans Majestæt at bruge sit Prærogativ paa den